

KONAJĄCY (6) *part praes act*

o oraz a jasne.

sg m N konający (1). ◇ A konającego (3); -ego (1), -(e)go (2). ◇ pl A m pers konających (1).
subst konając(e) (1).

Sł stp s.v. *konać*, Cn, Linde brak.

1. *Umierający* (5) : *OpecŻyw* 42v; Ale ci co ná zmartwychwstanie sádu powstána/ wezmą ciáá nie tylo tákie iákie tu ná ziemi mieli/ ále iefzcze dáleko nędznieyŹe/ wezmą ie ná męki y ogień piekielny/ ciężkie/ śmierci bez końca podległe/ to iest konájące bez vmieránia. *SkarKaz* 208b.

a. *W funkcji rzeczownika* (3) : y bogoboyni kápłani [...] konájących rátuia/ vmárłych vcźciwie chowáia *ReszHoz* 118.

Wyrażenie: »modlitwa za konającego« (2): Modlitwá zá konájącego *LatHar* 654, 745.

2. *Dręczący, prześladowający* (1) : *Persequens*, *Goniący*/ *Przenásładujący*/ *Konáyący*. *Mqcz* 386a.

Synonim: *umierający*.

Cf **KONAC**

MM